

ת"פ 18262/03/16 - מדינת ישראל נגד אליהו ברסאו

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 18262-03-16 מדינת ישראל נ' ברסאו

לפני כבוד השופט אבי לוי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם אליהו ברסאו

גזר דין

כללי

כתב-אישום מתוקן, אשר הוגש נגד הנאשם בתיק זה, אליהו ברסאו, ייחס לו עבירה של **שוד**, בניגוד לסעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). בהתאם לעובדות כתב-אישום זה, אשר בהן הודה הנאשם לפני, ביום 2 במרץ 2016 בשעת לפנות-ערב, הבחין הנאשם בילדה ש.ג. (ילידת יולי 2006) צועדת ברחוב בקרית-ים והשגיח בכך, שהיא אוחזת בידה מכשיר סלולרי (LG G2 MINI). הוא החליט לשדוד אותה ולפיכך, התקרב לעברה בריצה וחטף את המכשיר מידה בחוזקה. הוא נמלט מהמקום כשהמכשיר ברשותו. בהמשך אותו היום **הוא מכר את המכשיר לחנות למכשירים סלולריים תמורת סך של 150 ₪.**

הנאשם הודה והורשע במיוחס לו ביום 18.9.16. לנוכח גילו של הנאשם (יליד 1995) התבקש שירות המבחן לערוך תסקיר בעניינו; ביום 21 דצמ' 2016 הוגש תסקיר לבית-המשפט וביום 25 דצמ' 2016 נשמעו טיעוני הצדדים לעניין העונש.

כעת הגיעה השעה לגזור את דינו.

ראיות לעניין העונש

התביעה

התביעה הציגה לפני את תדפיס המידע הפלילי בעניינו של הנאשם. ממנו למדתי, כי בעברו שתי הרשעות בעבירה של **היעדר מן השירות שלא ברשות**; הרשעות אלו נעשו בידי בית-הדין הצבאי מחוז שיפוט צפון בימים 9.2.15 ו-21.12.15. במקרה הראשון, היה זה בעקבות היעדרות קצרה מן השירות; הוטלו על הנאשם 25 ימי מאסר לריצוי בפועל (לצד עונש מאסר על-תנאי); ואילו במקרה השני, בגין היעדרות בת כ-7 חודשים משירות הוטלה נזיפה וכן הוארך עונש המאסר המותנה שהיה תלוי ועומד נגד הנאשם.

שמעתי היום, מפי הנאשם, שהרשעתו השנייה הגיעה לאחר שהותאם לו פרופיל בלתי-כשיר לשירות צבאי והוא פוטר מהמשך מילוי חובתו לשרת בצה"ל.

ההגנה

מטעם ההגנה העיד לפניי הנאשם. הוא שיתף, במסגרת עדותו לפני בית-המשפט, אשר נמסרה בדלתיים סגורות אודות אירוע טראומתי אשר אותו חווה במהלך שירותו הצבאי ואשר מסתתר, לפי טענתו, מאחורי ההידרדרות בתפקודו אשר החלה בביצוע עריקויות משירות צבאי, המשיכה בפיטוריו משירות ביטחון והסתיימה במעשה אשר גרם להבאתו לדין כעת.

מפאת צנעת-הפרט לא יובאו הדברים כאן במפורט. עם זאת, יצוין, כי הנאשם מסר את הדברים לקב"ן בצבא וכן לרשויות הכליאה כמו גם לבית-הדין הצבאי. הנאשם גם שיתף בדברים את קצינת המבחן, אשר בחנה את עניינו והם נמסרו במפורט במסגרת עדותו לפניי.

לא היה בפי הנאשם הסבר, הכיצד, כמי שהתנדב בבית-ספר, במסגרת שנת שירות (טרם גיוסו) לטפל בילדים בני-גילה של קרבן העבירה שאותה ביצע, הוא העלה על דעתו לתקוף ילדה כה רכה בשנים וליטול ממנה את מכשירה הסלולרי. הנאשם הביע חרטה ובושה על מעשיו והביע רצון לפצות את הילדה ולהתנצל באוזניה באופן אישי.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן עמד על כך, שהנאשם אובחן בילדותו כמי שסבל מבעיות קשב וריכוז אך לא טופל תרופתית לנוכח התנגדות בני-משפחתו לכך. את לימודיו התיכוניים הוא אמנם השלים אך הוא לא ניגש למבחני הבגרות בשל העדר מוטיבציה. את שנת-השירות, שאותה ביצע בבית-הספר "ברנקו וייס" שבקרית-שמונה, שם סייע לילדים עם צרכים מיוחדים תיאר כ"משמעותית ומעצבת" עבורו. שירות המבחן ציין, כי לאחר שפוטר משירות צבאי לא השתלב הנאשם בתעסוקה קבועה, התקשה לרכוש מיומנויות עבודה והתקשה לקבל סמכותם של ממוניו. הוא עבד בשורה של עבודות זמניות. הנאשם שיתף את קצינת המבחן, כאמור, באירוע הטרומתי שאותו חווה במהלך חופשה משירותו הצבאי וציין באוזניה גם את השפעתו הקשה של האירוע על תפקודו.

באוזני קצינת המבחן נטל הנאשם אחריות מלאה על המעשה, תיאר תחושה של בושה ואכזבה מעצמו על התנהגותו ועל פגיעתו במתלוננת. הוא התקשה להסביר את מניעיו בביצוע המעשה וציין שביצע אותו בלי להקדים מחשבה להשלכותיו. לדבריו, כיום, הוא מבין את החומרה שבמעשה. התרשמות השירות מהנאשם מדברת על צעיר המגלה פתיחות וכנות ראויים לציון, אשר עשה מאמצים לתפקד ולהתנהל באורח מיטבי ויציב; הטרומה שאותה עבר, ואשר לא דווחה ולא טופלה גרמה אצלו לשינוי התנהגותי קיצוני - הוא נתקל בקשיי-תפקוד ובבלבול שבאו לידי ביטוי במסגרות תעסוקה וביחסיו עם גורמי סמכות ומרות. ניכר, שהוא חווה מצוקה נפשית, המקשה עליו לשמור על תפקוד מאוזן התואם את המערכת הערכית החיובית המופנמת אצלו. להערכת השירות, הנאשם נעדר קווי מחשבה והתנהגות עברייניים אך ניכר שבהעדר כלים להתמודדות עם מצבים רגשיים שחוה הוא עלול לנקוט דרכים בלתי-מותאמות.

בשקלול כל האמור, נקבעה **הערכת סיכון נמוכה** להישנות עבירות.

הנאשם גויס בידי השירות לטיפול שיסייע לו בעיבוד הטרומה ובהבנת הקשר בין החוויה אותה עבר לבין הירידה והשינוי בתפקוד. הנאשם הביע הסכמה ומוכנות להשתלב בטיפול. בכוונת השירות להפנותו למסגרת טיפולית ייעודית מחוץ לשירות, מסגרת המותאמת לצרכיו הטיפוליים.

המלצת השירות לענישה הינה שילוב בין ענישה מוחשית (בדמות מאסר בעבודות שירות) וצו מבחן למשך 18

חודשים.

טיעוני הצדדים

תביעה

התביעה ראתה בחומרה רבה את מעשהו של הנאשם, באשר בוצע כלפי ילדה בת 9½ שנים, חלשה ממנו, אשר הלכה ברחוב לתומה ובצורה בריונית נשדד ממנה רכושה. התובע עמד על כך, שמדובר במעשה מתוכנן, במידה כזו או אחרת, אשר גרם, מעבר לנזק הרכושי גם לטראומה לילדה, אשר בטחונה האישי בהכרח נפגע. לדעת התביעה, ראוי להביא בחשבון את תקרת הענישה שקבועה בחוק לעבירה המדוברת (14 שנות מאסר) כנקודת מוצא עת גוזרים את הדין. התביעה סברה שאין לייחס משקל רב לנסיבותיו האישיות של הנאשם לנוכח צרכי ההתרעה הגמול וההלימה במקרה זה. גילו הצעיר ועברו הנקי אינם מצדיקים, לטעמה, הקלה משמעותית בעונש. התובע הפנה לפסיקת בית-המשפט העליון שבמסגרתה לא הוכרה "קטגוריה" של בגיר-צעיר (דוגמת קטגוריית הקטינים) המחייבת התייחסות נפרדת ומיוחדת לעומת בוגרים אחרים עת באים לגזור עונש. התביעה ביקשה לדחות מכל וכל את המלצותיו הסופיות של שירות המבחן, אשר המליץ כאמור על הטלת עבודות שירות וצו מבחן. השיקול השיקומי אמנם חשוב אך הוא איננו שיקול יחיד בכגון דא.

התביעה עתרה לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 3 לבין 5 שנות מאסר לריצוי בפועל וטענה, כי במקרהו של הנאשם, ראוי שהעונש המוטל יהיה סמוך לרף הגבוה של המתחם האמור. בסיכומם של דברים, עתרה התביעה להשתת עונש ממשי בין מספר שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצויים הולמים לטובת המתלוננת.

לאחר שמיעת עדות הנאשם כמפורט לעיל, לא שונתה עמדת התביעה, אשר הדגישה שחלף זמן רב מאז האירוע הטראומתי ועד השוד; כי טיבו של האירוע לא הוברר עד תום וכי הנאשם לא נתן הסבר של ממש מדוע עשה את מה שעשה.

הגנה

הסנגור המלומד, עו"ד מנור עמד על כך, שהנאשם נטל אחריות מיד וחסך זמן שיפוטי וכן חסך למתלוננת את הסבל הכרוך במסירת עדות בבית-המשפט. הוא עמד על חשיבות התסקיר ועל תכנו, המדבר בעד עצמו. הסנגור הדגיש, שהוא עצמו שמע לראשונה על האירוע הטראומתי במהלך הדיון המשפטי. עוד עמד הסנגור על כך, שהנאשם חטף את הטלפון מידה של המתלוננת תוך כדי ריצה ולא הפעיל כוח נוסף. לדבריו, לא נלווה למעשה תכנון מוקדם. הסנגור ראה קשר ישיר בין הטראומה הלא-פתורה לבין ביצוע מעשה-העבירה. הנאשם לא מסר דברים לגבי מניעיו בביצוע המעשה ואיננו יודע גם היום להסבירו ולנוכח העדר טיפול כלשהו במקרה שבו היה מעורב כקרבן, נכון להניח לזכותו שקיים קשר בין הדברים.

לאור כל זאת, עתר הסנגור לאימוץ המלצות שירות המבחן.

הנאשם בדברו האחרון

הנאשם, בדברו האחרון הביע רצון ומוכנות לפצות את המתלוננת על הנזק שנגרם לה; הוא הביע צער על המעשה ואף

הצטער על כך, שאין בפיו תשובה לשאלה, מדוע ביצע את המעשה. הוא סיפר שהוא חש בושה במעשה, בפרט על רקע פעילותו במסגרת שנת השירות עם נוער הסובל מבעיות קשב ועם ילדים הסובלים מאוטיזם.

דין והכרעה

עניינו של הנאשם שלפניי איננו פשוט לגזירה.

מחד גיסא, כפי שהדגישה התביעה, **המעשה**, שבביצועו הורשע הוא **חמור וראוי לגינוי חריף**. ניצול חוסר-ישע של קטינה בפעולה כוחנית (גם אם לא אלימה) של חטיפת מכשיר סלולרי היא פעולה שיש להזקיע ולהרתיע מפני ביצועה על-ידי הענשת מבצעה בענישה מחמירה ומרתיעה. על כך, דומה שאין חולק. גם אם לא הוצג לבית-המשפט תסקיר קרבן, יוצא בית-המשפט מנקודת מוצא, שלפיה, הקטינה לא רוותה נחת מהמעשה שבוצע כלפיה ושהוא חקוק בזכרונה ולא כחוויה חיובית.

מאידך גיסא, ענישה, כידוע היא לעולם אינדיבידואלית. מטרת ההליך הפלילי הוא להעניש אדם לפי חומרת מעשיו, אך גם בהתחשב באישיותו, באופיו, במניעיו במצוקותיו ובסיכויי שיקומו. הנאשם שלפניי הוא ייחודי במובן זה. הוא אדם צעיר, אשר אורחות-חיו עד לנקודת הזמן שבה, לטענתו, הותקף כפי שהותקף, אינם תואמים את שרשרת מעשיו שלאחר אותה תקיפה. כאדם נורמטיבי ואף למעלה מכך, לאחר סיום לימודי-התיכון הוא התנדב לשנת שירות עם נוער קשה-טיפול; לאחר מכן הוא גויס לשירות צבאי. בעיצומו של השירות הצבאי חווה את הטראומה, שעליה סיפר לגורמים השונים ובכלל זה לבית-משפט זה. הטראומה שינתה את מסלול חייו לחלוטין; היא הביאה אותו להעדר שלא ברשות לתקופות ארוכות משירותו הצבאי; על כך הוא הובא לדין בפני בית-דין צבאי פעמיים. הוא פוטר מן השירות הצבאי ולא מצא מקומו בחיים האזרחיים שלאחריו. ואז, הסתבך במעשה הנורא, שעליו הוא הובא לדין לפניי. שירות המבחן לא נותר אדיש לסיטואציה והמליץ לחרוג מהמקובל ולהימנע מלהחזירו אל בין כותלי בית-הסוהר תוך הבטחת טיפול ושיקום במסגרת צו פיקוח מבחן למשך 18 חודשים.

כעת, הגיעה השעה לגזור לו עונש ולאזן בין השיקולים הקוטביים הללו.

אין חולק על כך, שהנאשם שלפניי היה מעורב **בעבירה אחת שהיוותה אירוע אחד** (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). בבואי לאתר את מתחם הענישה ההולם את מעשה העבירה, שאותו ביצע, ראוי לעמוד על הערכים החברתיים שבהם פגעו מעשיו (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). אין ספק, שמעשיו של הנאשם פגעו בבטחונה האישי של קרבנו ובזכותה לקניינה; הם גם פגעו בסדר הציבורי והיה בהם כדי לפגוע בערך שעניינו הגנה על חסרי-ישע מפני פגיעה בגופם, בשלוות-רוחם וברכושם. מידת פגיעת המעשה בערכים הללו איננה מבוטלת. אמנם, ערך הרכוש אשר נגנב איננו גבוה אך עם זאת, עניין לנו ברכוש אישי אשר טמון בו לא פעם מידע אישי בעל-ערך, אשר אובד לבעליו עם גניבת המכשיר. גם ביצוע המעשה, תוך שימוש בכוח (גם אם לא רב) כלפי ילדה קטנה מהווה בהכרח פגיעה משמעותית בזכותה לחופש מפני פגיעה בגופה וברכוש.

מדיניות הענישה ההולמת

שוד מכשירים סלולריים באשר הוא נתפס בפסיקת בתי-המשפט כמעשה חמור הראוי לענישה חמורה וכואבת. כאשר קרבן המעשה הוא ילדה קטנה בת כ-8 שנים, ההתייחסות היא מחמירה עוד יותר. עמד על כך כב' השופט א' שהם, במסגרתו של ע"פ 588/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 27.8.13) בציינו כדלהלן:

"למרבה הצער, הפכו, בתקופה האחרונה, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולאריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ'מכת מדינה', כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על-ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם ולזכות ברווח כספי קל וזמין ... מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובבטחונם של הציבור בכללותו".

בנוסף, מתאימים לעניינו הדברים שנכתבו במסגרת ע"פ 8627/14 **דביר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.7.15) לפיהם:

" גניבה ושוד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידנא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. לא כל אדם מגבה את תוכן המכשיר "בענן" ושחזור הפרטים לעיתים אינו אפשרי ולעיתים כרוך במשאבי זמן וממון.... אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש "רגילה", ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה".

מעיון בפסיקה הנוהגת בעבירות של שוד, עולה כי קיימת ביחס אליהן קשת רחבה של עונשים. לפיכך, על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בתיק זה, עיינתי בפסיקה הנוהגת במקרים הדומים לעניין שבפנינו.

כך למשל, בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 5942/13 **אבו דלו מג'ד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10.2.14) דחה בית המשפט העליון ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, במסגרתו הושת על המערער **עונש מאסר בן שישה חודשים לריצוי בפועל בדרך של עבודות שירות**. עונש זה הוטל על המערער בגין ביצועה של עבירה שעניינה **שוד, בניגוד לסעיף 402(א) לחוק העונשין**. עובדות מקרה זה לימדו, כי בשעות הערב, ניגש המערער למתלוננת ולחברתה, קטינות ילידות יוני 2000 ומאי 2000, וביקש לברר את השעה. המתלוננת ביררה במכשיר הטלפון הנייד שלה, ותוך שהיא משיבה למערער על שאלתו, האחרון משך בכוח את מכשיר הטלפון מידיה ונמלט עמו.

במסגרת ת"פ 26710-05-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 3.3.15) גזר בית המשפט המחוזי בירושלים על הנאשם **עונש מאסר בן 6 חודשי מאסר שירות** ועונשים נלווים נוספים, בגין ביצועה של עבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין. על פי כתב האישום המתלוננת ישבה, בשעות הלילה, בתחנת אוטובוס בירושלים והתבוננה בצג "האייפון" שהיה ברשותה, כאשר הנאשם, אשר עמד בסמוך אליה, חטף מידיה בכוח את הטלפון הנייד ורץ מהמקום.

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 7655/12 **אדריס פייסל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4.4.13) קיבל בית המשפט העליון ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב, במסגרתו הושת על המערער עונש מאסר בן 30 חודשים לריצוי בפועל. עונש זה הוטל על המערער בגין ביצועה של עבירה שעניינה **שוד, בניגוד לסעיף 402(א) לחוק העונשין**. עובדות מקרה זה לימדו, כי המערער שהה עם שניים נוספים שזהותם אינה ידועה במקום בילוי בתל אביב. בין השלושה לבין המתלונן התעורר ויכוח, לאחר שהמתלונן ביקש שלא יציקו לחברה עימה היה בקשר. בהמשך, כאשר היה המתלונן בדרך לביתו, תקפו אותו השלושה ואחד מהאחרים **ריסס לעברו תרסיס שגרם לכאבים בעיניו**. המערער נפל ארצה ואז **נטלו ממנו השלושה** מכשיר טלפון נייד וכ-500 ש"ח. בית המשפט העליון כאמור קיבל את הערעור והעמיד את עונשו של המערער **על 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל**. צוין, שבהליך הנוכחי לא ניתן די משקל לנסיבותיו

עמוד 5

האישיות של המערער, גילו הצעיר, להודאתו ולהעדר עבר פלילי.

בפרשה נוספת שנדונה במסגרת ע"פ 6378/13 **מוחמד בסול נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.7.12) דחה בית המשפט העליון ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, במסגרתו הושת על המערער **עונש מאסר בן 27 חודשים לריצוי בפועל**, כאשר בנוסף, הופעל **עונש מאסר מותנה בן 5 חודשים** (שלושה חודשים מתוכו במצטבר לעונש לעיל). עונש זה הושת על המערער בגין ביצוע, על פי הודאתו, של עבירות שעניינן **שוד, בניגוד לסעיף 402(א) לחוק העונשין** והפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין. עובדות מקרה זה לימדו, כי המתלוננת עמדה בתחנת אוטובוס בנצרת, כשבידה מכשיר סלולארי מסוג iPhone. המערער הגיח מאחורי המתלוננת, אחז במכשיר הסלולארי בחוזקה, והחל לתלוש אותו מידה. המתלוננת ניסתה להתנגד, אך המערער גבר עליה, חטף את המכשיר הסלולארי ונמלט בריצה מן המקום. כוחות המשטרה הוזעקו למקום ואיתרו את המכשיר הסלולארי על ידי תוכנה שהייתה מותקנת עליו. השוטרים איתרו את המערער ובאו לעוצרו. משהבחין בהם המערער, ולאחר שהזדהו בפניו כאנשי משטרה, החל המערער לברוח בריצה, ולבסוף נעצר בידי השוטרים.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט' לחוק העונשין)

אפנה כעת לעיין בנסיבות, הקשורות בביצוע העבירות שבעשייתן הורשע הנאשם.

אין ניתן לקבוע, עד כמה היה מעשהו של הנאשם מתוכנן. מחד גיסא, מדבריו אני למד, כי הוא עשה את שעשה באורח ספונטני ובלא מחשבה מוקדמת; מאידך גיסא, את המכשיר שאותו נטל הוא מכר לחנות למכשירים סלולריים; חלק זה של המעשה בוודאי היה מתוכנן. הנאשם הוא העבריין העיקרי והבלעדי בביצוע המעשה; הנזק, אשר היה צפוי כתוצאה מביצוע המעשה ממשי: הוא חורג מעבר לנזק הרכושי גרידא; הוא משתרע גם על הנזק הנפשי. בפועל, נגרם נזק רכושי למתלוננת וקרוב לוודאי שגם נגרם לה נזק רגשי, אשר היקפו איננו בידיעת בית-המשפט. לדבריו של הנאשם, אין בידי לשפוף אור על מניעיו בביצוע המעשה. יכול שמניע נפשי דרדר אותו לעשותו. משלא הוגשה על חוות-דעת בעניין זה, אין בית-המשפט רשאי להניח הנחות ולשער השערות לגביו. הנאשם הבין את שעשה ואת הפסול שבמעשה חרף גילו הצעיר; הוא יכול היה להימנע מהמעשה. המעשה בוצע תוך שימוש באלימות, אף כי לא קיצונית בהיקפה. בביצוע המעשה, ניצל הנאשם את עדיפותו הפיזית על-פני הילדה שממנה שדד את המכשיר.

מתחם העונש ההולם

לנוכח כל האמור לעיל, ראוי לקבוע את מתחם הענישה ההולם בגין העבירה שבעשייתה הורשע הנאשם כנע **בין 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נלווים**.

הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין)

הגיעה, אפוא, השעה לקבוע את העונש, המתאים לנאשם בתיק זה בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, המתקיימות בעניינו.

ריצוי עונש מאסר מאחורי סורג ובריה יפגע בנאשם, הן בשל גילו הצעיר, הן בשל הצורך הדחוף לקבל טיפול שיקומי, במצבו הרגשי, פועל יוצא של הטראומה, שאותה חווה. ריצוי מאסר ממשי בוודאי יפגע במשפחתו של הנאשם, אשר כלל איננה ערה לטראומה שחווה. כתוצאה מהרשעתו בדין נקטע באחת מסלול חייו של הנאשם, אשר נע על מסילה משובשת עוד קודם לכן. הנאשם נטל אחריות מלאה למעשיו הן בחקירה הן בפני בית-המשפט ועושה מאמצים כדי

לחזור למוטב. הנאשם פיצה את המתלוננת על נזקיה (הפקיד סך של 3,000 ₪ במזכירות בית-המשפט עבודה) ואף הביע רצון להתנצל באוזניה על המעשה. הנאשם שיתף פעולה באורח מלא עם רשויות אכיפת החוק, הודה בבית-המשפט וחסך מזמנו השיפוטי של בית-המשפט. בכך הוא אף חסך את הצורך בהעדת המתלוננת הקטינה בבית-המשפט. הנאשם זוקף לזכותו התנהגות חיובית ותורמת בדמות ביצוע שנת-שירות טרם גיוסו לשירות וכן שירות צבאי (אף כי לא מלא). נסיבות חייו הקשות של הנאשם הקרינו, כמפורט לעיל על עצם ביצוע מעשה העבירה. עברו הפלילי איננו מכביד (אף כי איננו נקי וכולל הרשעות בעבירות של העדר מן השירות, הקשורות גם הן לטראומה שאותה חווה). סבורני שמקרהו של הנאשם איננו המקרה המתאים להחמרת עונש לצורכי הרתעתו (סעיף 40' לחוק העונשין) או לשם הרתעת הרבים (סעיף 40' לחוק העונשין).

סוף דבר

בהתחשב במכלול ובהמלצת שירות המבחן, ולאחר שקיבלתי את חוות-דעת הממונה על עבודות השירות, אשר מצא את הנאשם מתאים לריצוי מאסר בדרך זו, מצאתי לנכון להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל בדרך של עבודות שירות.
 - ב. 18 חודשי מאסר על תנאי של יעבור במשך 3 שנים עבירת רכוש או עבירת אלימות מסוג פשע.
 - ג. 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירת רכוש או עבירת אלימות מסוג עוון.
 - ד. פיצויים למתלוננת בסך של 3,000 ₪. הנאשם הפקיד את הסכום האמור בקופת בית-המשפט והוא יועבר למתלוננת באמצעות הוריה, אפטרופסיה.
 - ה. 18 חודשים של מבחן בידי שירות המבחן למבוגרים.
- את עבודות השירות ירצה הנאשם במקום עבודה - "ארוחה חמה" המצוי בכתובת: רח' חנקין 20 (כתובת נוספת זמנית : רח' הצנחנים 38, קרית אתא).
- עליו להתייצב לריצוי עונשו ביום 17.7.17, שעה 8:00, ביחידת עבודות שירות, מפקדת מחוז צפון, רח' הציונות 14, טבריה.
- אני מזהיר את הנאשם כי חל עליו איסור לשתות אלכוהול במהלך עבודות השירות, וכי עליו לעמוד בכל תנאי העסקתו במסגרת זו. התנהגות בניגוד לאמור תהווה עילה להפסקה מנהלית של ריצוי עונשו בדרך של עבודות שירות. משמע, מאסרו יומר לריצוי מאחורי סורג ובריח.

העתק מגזר הדין יועבר לעיונם של הממונה על עבודות השירות ושירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ד ניסן תשע"ז, 20 אפריל 2017.

